

РЕШЕНИЕ

№ 29071

гр. София, 20.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав, в
публично заседание на 13.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **3156**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84 и сл. ЗМГО.

Образувано е на основание на основание изпратена от Патентно ведомство постъпила жалба от „ВИКИ СЪРВИСИС“ ЕООД, [населено място], депозирана чрез пълномощника му адв.В. К. от САК, срещу Решение №РС-210-[1] от 01.12.2025 г. на Председателя на Патентно ведомство, с което на основание чл.76, ал.7, т.1 ЗМГО е оставено без уважение искането на дружеството за заличаване на регистрацията на марка с рег. №153885 В. СЪРВИСИЗ, словна с притежател "МУНДУС СЪРВИСИЗ" АД. В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон - чл.12, ал.7 ЗМГО. Оспорващият счита, че същото е неправилно и необосновано. Оспорва се изводът на ответника, че е налице идентичност и сходство само на някои от услугите от клас 37 на МКСУ. В тази връзка е изложено, че от създаването си през 2004 г., дружеството искател използва името В. като част от своето фирмено наименование. Първоначално във „ВИКИ 2004“ ЕООД, а впоследствие във „ВИКИ СЪРВИСИЗ“ ЕООД. Словният елемент „В.“ освен, че е общ за двете фирмени наименования, е и носител на смисъла на елементите като цяло. Във фирменото име „В. 2004“, елемента 2004 се възприема като мерна единица, в случая е годината на създаване на фирмата, т.е. той не придава някакъв допълнителен смисъл на името В.. В марката „В. СЪРВИСИЗ“, „СЪРВИСИЗ“ не е дума от речниковия фонд на българския език, а е транскрипция на английската дума services - услуги. Обстоятелството, че допълнителните елементи (2004 и СЪРВИСИС) са с нисък отличителен характер, е от съществено значение. Отличителният елемент в двете по-ранните фирмени наименования е словния „В.“. В този смисъл счита, че всички документи свързани с предходното фирмено наименование на искателя, имат пряко отношение към доказването на използване,

реализирано с наименованието на фирмата, което е противопоставено на процесната марка. На следващо място е посочено, че от анализа в цялост на всички доказателства по преписката, категорично може да се стигне до заключението за доказаност на фактите, че както „В. 2004“, така и „В. СЪРВИСИС“ е използвано като фирмено наименование от искателя, преди релевантната дата на заявяване на процесната марка. Според тях търговецът се е идентифицирал на пазара чрез търговското име „В. 2004“ и „В. СЪРВИСИС“ за предоставянето на услуги във връзка с управление и поддръжка на сгради, включително почистване, цялостна сградна поддръжка, профилактика и поддръжка на машини и съоръжения в сградите и др. на територията на цялата страна. Оспорва се като неправилен и необоснован е изводът на ПВ, че фирменото наименование „В. СЪРВИСИС/VIKI SERVICES“ не съвпада и не се съдържа в цялост в марката „В. СЪРВИСИЗ“, доколкото разликата в последната буква от изписването на кирилица („СИС“ — > „СИЗ“), изключва възможността да се приеме, че атакуваната марка се състои от или съдържа фирмата на искателя по смисъла на чл.12, ал.7 от ЗМГО, което прави основанието неприложимо поради факта, че кумулативният елемент от фактическия състав, а именно „марката да се състои от или да съдържа фирмата на друго лице“, не е изпълнен. Оспорващият счита за неправилен и необоснован е изводът в обжалваното решение „че различието дори в една буква в състава на фирмено наименование води до формиране на друго фирмено наименование“. Твърди, че дори това да води до формиране на „различно фирмено наименование“ тази разлика от „дори в една буква“ е изрично недопустима според разпоредбите на закона - чл. 7, ал.4 от ТЗ. Фирменото име, не може да бъде сходно на по-ранно фирмено име, поради това, дори тази разлика от една буква, да формира ново фирмено име, това ново фирмено име отново е в нарушение на закона. Твърди, че Патентното ведомство в обжалваното решение е игнорирало фонетичния аспект на езика. В българския правоговор съгласната „З“ в края на думата се изговаря като „С“. Следователно, при произнасяне, „В. СЪРВИСИЗ“ и „В. СЪРВИСИС“ звучат по абсолютно идентичен начин. Оспорва се категорично изводът, че различието в една буква води до „ново, друго наименование“, като счита, че за средностатистическия потребител тези два знака са звуково неразличими. Според оспорващия Патентно ведомство неправилно е тълкувало термина „съдържа фирмата“ в нормата на чл. 12, ал.7 от ЗМГО. Счита, че марката „В. СЪРВИСИЗ“ на практика съдържа фирмата „В. СЪРВИСИС“, като е налице е транслитерационна вариация на една и съща английска дума (Services). Освен това посочва, че твърде стриктното (буквално) тълкуване на чл. 12, ал. 7 от ЗМГО от страна на Патентното ведомство обезсмисля защитната функция на закона, тъй като позволява заобикаляне на чуждо фирмено право чрез елементарна замяна на една буква с нейната звукова алтернатива.

Не се споделя виждането, че тъй като фирменото име е отделен търговски идентификатор, и неговата цел е „потребителите да разпознават търговеца“, към него не следва да се приложи преценката за вероятност от объркване, поради изложената причина „дори при разминаване само в една буква или символ, фактическият състав на разпоредбата не следва да се счита за осъществен“. Счита, че това е фактически отказ от закрила на търговския идентификатор, който има за основна цел да позволи на „потребителите да разпознават търговеца“. Посочено е, че националната съдебна практика и тази на Съда на ЕС (СЕС), водят до извода за приложимост на принципа за „вероятността от объркване“ при сравнението на по-ранно фирмено име с атакуваната марка. Счита, че единствено чрез приложението на принципа за преценка за вероятност от объркване може да бъде защитено фирменото име като търговски идентификатор, който позволява на потребителите да идентифицират търговеца. Сходна, но не идентична функция изпълнява и марката, която трябва да позволява на потребителя да идентифицира стоките/услугите на един търговец от тези на друг. В този смисъл твърди, че изложеното в

обжалваното решение тълкуване, че дори разлика в един знак е достатъчна, за да направи приложението на нормата невъзможно прави целената от закона закрила неефективна, а осигуряването на основната функция на търговския идентификатор невъзможна. По тези съображения, подробно мотивирани и поддържани в съдебно заседание от процесуалния представител на дружеството адв. В. К., се иска отмяна на оспорения акт и присъждане на направените разноски, включително и тези, в хода на производството пред Патентно ведомство, по представен списък.

Ответникът по жалбата, Председателя на Патентно ведомство, чрез процесуалния си представител в съдебно заседание юрисконсулт Б. К. оспорва жалбата. Подробни съображения за нейната неоснователност са изложени в представени писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираните от оспорващото дружество разноски за адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна „МАНДУС СЪРВИСИЗ“ АД, [населено място], не е изразила становище по жалбата.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Административен съд - София-град, в настоящия съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Производството пред Патентно ведомство е образувано по искане с вх. BG/N/2019/153885-[19]/01.11.2024 г., подадено от "Вики Сървисис" ЕООД, за заличаване на регистрацията на марка с рег. № 153885 В. СЪРВИСИЗ, словна с притежател "МУНДУС СЪРВИСИЗ" за всички услуги, за които марката е регистрирана, с твърдението, че в случая са налице всички предпоставки за прилагане на разпоредбата на чл.36, ал.3, т.1, вр. чл.12, ал.7 от ЗМГО.

С уведомление изх. № BG/N/2019/153885-[20]/08.11.2024 г., на основание чл.76, ал.1 ЗМГО екземпляр на искането за заличаване и придружаващите го доказателствени материали са изпратени на притежателя на марка с рег. № 153885 В. СЪРВИСИЗ, като му с указано, че в двумесечен срок от получаване на уведомлението има право да подаде възражение. Видно от обратната разписка, уведомлението е получено по пощата на 14.11.2024 г., като в рамките на предоставения срок не е постъпило възражение.

От приложените към административната преписка доказателства се установява, че регистрацията на марка с рег. № 153885 В. СЪРВИСИЗ, словна е заявена на 14.02.2019 г. На 21.05.2019 г. „ВИКИ СЪРВИСИС“ ЕООД е подало опозиция срещу регистрацията на тази марка на основание чл. 12, ал. 4 от ЗМГО, като е противопоставило две свои заявки за марки с вх. № 154153 и вх. № 155068. С решение от 18.03.2021 г. съставът по опозиции е оставил без уважение опозицията, тъй като от анализа на доказателствата не се установява и доказва действителната употреба на знака при извършване на търговската дейност и използването му в качеството на марка от дружеството опонент. Решението е обжалвано, като този извод е потвърден и от председателя на Патентното ведомство в Решение №РС-28-[1]/21.02.2023 г. Същото е обжалвано по съдебен ред от опонента, като жалбата е отхвърлена с решение по адм. д. №477/2023 г. на АССГ, оставено в сила с решение по адм. д. №1970/2024 г. на ВАС. След това марката е регистрирана на 01.08.2024 г. за следните услуги от класове 35, 36 и 37 на МКСУ:

- Клас 35: „управление на търговски сделки в сферата на недвижимите имоти; търговска администрация и административни дейности свързани с недвижими имоти“;
- Клас 36: „сделки с недвижимо имущество“;

- Клас 37: „строителство; инсталиране и ремонт на електроуреди; инсталиране и ремонт на климатични инсталации; инсталиране и ремонт на канцеларско оборудване; монтиране на врати и прозорци; поправка на секретни брави; инсталиране и ремонт на асансьори; инсталиране и ремонт на противопожарни алармени системи; услуги свързани с ремонт на покриви; инсталиране и ремонт на хладилна техника; боядисване, вътрешно и външно [ремонтни услуги]; ремонтни зидаро-мазачески услуги; ремонт на мебели; ремонтни водопроводни услуги; ремонтни дърводелски услуги; почистване на сгради; поддръжка на сгради и съоръжения “. Срокът ѝ на закрила е до 14.02.2029 г.

От представените от „В. СЪРВИСИС“ пред Патентно ведомство доказателства се установява, че с Решение от 11.02.2004 г. по ф.д. № 293/2004 г. по описа на Варненски окръжен съд е регистрирано дружество с ограничена отговорност „В. 2004“. С последващи решения на Варненски окръжен съд, Фирмено отделение, по партидата на дружеството са вписани промяна в наименованието от „В. 2004“ на „ЛП СЪРВИСИС“ на 11.10.2019 г. и промяна от „ЛП СЪРВИСИС“ на „В. СЪРВИСИС“ на 04.01.2019 г. Тази дата е по-ранна от датата на заявяване на процесния знак – 14.02.2019 г. Дружеството има следния предмет на дейност: Покупка на стоки или други вещи с цел препродажба в първоначален, преработен или обработен вид; продажба на стоки от собствено производство; търговско представителство и посредничество; комисионни, спедиционни и превозни сделки; менителници, записи на заповед и чекове; складови сделки; лицензионни сделки; сделки с интелектуална собственост; хотелиерски, туристически, рекламни, информационни, програмни, импресарски или други услуги; покупка, строеж или обзавеждане на недвижими имоти с цел продажба; лизинг, продажба на облекло, графичен дизайн, както и всякаква друга дейност незабранена от закон.

По искането на "Вики Сървисис" ЕООД за заличаване на регистрацията на марка с рег. № 153885 В. СЪРВИСИЗ, словна с притежател "МУНДУС СЪРВИСИЗ" със Заповед №3-776-[1] от 11.11.2025 г. на основание чл.69, ал.2 ЗМГО Председателя на Патентно ведомство е назначил поименен състав за разглеждането му, който е изготвил Становище и е взел решение за неговата неоснователност.

На основание чл.76, ал.8 ЗМГО Председателя на Патентно ведомство се е произнесъл с оспореното в настоящото производство Решение №РС-210-[1] от 01.12.2025 г. Със същото е прието, че искането е допустимо, доколкото искателят е обосновал правния си интерес с твърдението, че е търговец и марката се състои от фирмата му, която е използвана в Република България преди датата на заявяване на марката във връзка с идентични стоки или услуги. Приел е, че доколкото в подадената опозиция срещу регистрацията на марката е било посочено друго основание, различно от посоченото в искането за заличаване, то разглеждането на последното е допустимо. Разгледано по същество, искането е прието за неоснователно. Според изложеното в мотивите на решението това е така, тъй като не е доказан първият и основан елемент от фактическия състав на чл.12, ал.7 ЗМГО – процесната марка да се състои или да съдържа по-ранното фирмено наименование. Прието е, че фирмата на искателя е „ВИКИ СЪРВИСИС“ ЕООД, считано от 04.01.2019 г. При това положение фирменото наименование „В. СЪРВИСИС/VIKI SERVICES“ не съвпада и не се съдържа в цялост в марката „В. СЪРВИСИЗ“. Според изложеното от Председателя на Патентно ведомство разликата в последната буква от изписването на кирилица („СИС“ —* „СИЗ“) изключва възможността да се приеме, че атакуваната марка се състои от или съдържа фирмата на искателя по смисъла на чл. 12, ал. 7 от ЗМГО, което прави основанието неприложимо поради факта, че кумулативният елемент от фактическия състав, а именно „марката да се състои от или да съдържа фирмата на друго лице“, не е изпълнен. Изложено е, че различието дори в една буква в състава на фирмено наименование води до

формиране на ново, друго фирмено наименование. В същото време, нормата на чл. 12, ал. 7 от ЗМГО, изрично изисква марката да се състои от или да съдържа фирмата на друго лице, като се визира съдържанието на фирменото наименование в цялост. Оттук е извел извод, че дори при разминаване само в една буква или символ, фактическият състав на разпоредбата не следва да се счита за осъществен.

Разгледано е и противопоставеното от искателя предходно фирмено наименование „В. 2004“, с което търговецът се е идентифицирал при регистрацията си през 2004 г., като е приел, че същото не удовлетворява изискванията на чл. 12, ал. 7 от ЗМГО, тъй като заявената марка не се състои от, нито съдържа това фирмено наименование в цялост. Посочено е, че действително сравнението на двете означения (търговското име и марката) сочи наличието на известно съвпадение по отношение на частицата В. 2004/В. СЪРВИСИЗ, чието начало и при търговското име, и при процесния знак е изписано по идентичен начин. Въпреки това обаче е прието, че фирменото наименование се различава от по-късната марка, тъй като съдържа още един елемент - годината „2004“, а закрилата на търговското име се предоставя по отношение на означението „В. 2004“ като съвкупност, а не на изграждащите го компоненти отделно. Предвид това и по отношение на това по-ранно наименование е счел, че не може да се приеме, че са налице предпоставките на чл.12, ал.7 от ЗМГО. Посочено е, че дори и да са били налице, следва да се вземе предвид факта, че към датата на заявяване на атакуваната марка, търговецът не се е идентифицирал с това наименование, което при тези обстоятелства се явява непротивопоставимо.

Председателят на Патентно ведомство се е произнесъл и по твърдението на искателя за наличие на вероятност за объркване на релевантните потребители, изразяваща се във възможност за свързване на по-късната марка с по-ранното фирмено наименование, предвид пазарната реализация на двамата търговци в една сфера. В тази връзка е приел, че това обстоятелство попада извън приложното поле на посоченото от него основание за заличаване по чл. 36, ал. 3, т. 1 вр. чл. 12, ал. 7 от ЗМГО, тъй като фактическият състав на сочената разпоредба не включва изследване на вероятност за объркване на потребителите.

При тези мотиви на основание чл.76, ал.7, т.1, ЗМГО искането за заличаване на регистрацията на марка с рег. № 153885 В. СЪРВИСИЗ, словна е оставено без уважение.

Решението е получено от „ВИКИ СЪРВИСИС“ ЕООД, [населено място] на 02.12.2025 г., а жалбата срещу него е подадена на 02.02.2026 г.

При така установеното от фактическа страна, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесното решение е процесуално допустима, като подадена в срока по чл.84, ал.1 ЗМГО, доколкото оспореното решение е получено на 02.12.2025 г., а жалбата е подадена на 02.02.2026 г., от легитимирано лице, адресат на решението, с което е оставено без уважение искането му за заличаване на регистрацията на марка. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Оспореният в настоящото производство акт попада в хипотезата на чл.76, ал.8 ЗМГО. Решението, в съответствие с тази норма, се взема от Председателя на ПВ или от оправомощен от него заместник-председател. Компетентността на издателя на процесното решение – председателят на ПВ, произтича от ЗМГО, поради което съдът намира, че решението не страда от порока по чл.146, т.1 АПК.

Същото е постановено в изискуемата се писмена форма и съдържа всички реквизити по чл.59, ал.2 АПК и при постановяването му не са допуснати нарушения на

административнопроизводствените правила, като съдът не констатира и пороци във формата на административния акт. Решението съдържа фактическите и правни изводи на органа, мотиви за достигане до крайния извод, които са проверими от съда, спазени са и останалите формални изисквания към съдържанието на индивидуалните административни актове. Съдът счита, а и от жалбоподателя не се твърди, при постановяването му да са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, установени в чл.76 ЗМГО, които да бъдат определени като съществени и които да мотивират неговата отмяна. Нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатираха. Както вече се каза, в изпълнение разпоредбата на чл.69, ал.2 ЗМГО Председателя на Патентно ведомство е назначил поименен състав за разглеждане на искането, който е изготвил Становище и е взел решение за неговата неоснователност. На притежателят на марката е даден достатъчен и законоустановен срок да вземе становище по искането. Представените от искателя доказателства в тяхната съвкупност са обсъдени от административния орган в процесното решение. Предвид това съдът приема, че не са налице основания за отмяна на процесния акт по смисъла на чл.146, т.2 и т.3 АПК.

По отношение на приложението на материалния закон, настоящият съдебен състав приема следното:

Член 36, ал.3, т.1 ЗМГО предвижда, че регистрацията на марка се заличава, когато марката е регистрирана в нарушение на чл.12 ЗМГО. Съгласно ал.5 на същия член исканията по ал. 3, т.1 може да се подадат от лицата по чл. 52, ал. 1, които не са упражнили правото си да подадат опозиция или опозицията им е отхвърлена като недопустима. Не е спорно между страните, че оспорващото дружество не е подало опозиция при регистрацията на марката на основание, посочено в процесното искане – чл.12, ал.7 ЗМГО. Предвид това правилно е прието, че същото е допустимо за разглеждане.

Разпоредбата на чл.12, ал.7 ЗМГО забранява регистрацията на марка, състояща се от или съдържаща фирмата на търговец, подал опозиция, която е използвана в Република България преди датата на подаване на заявката за регистрация във връзка с идентични или сходни стоки или услуги.

В този смисъл, за да се прецени дали е приложима разпоредбата на чл.12, ал.7, вр. чл.36, ал.3, т.1 ЗМГО и дали е налице основание за уважаване на искането за заличаване на вече регистрираната марка, е необходимо да се установи дали са налице следните кумулативно изискуеми предпоставки: 1. марката да се състои от или да съдържа фирмата на друго лице; 2. фирмата да е използвана на територията на Република България преди датата на подаване на заявката за регистрация на марка; 3.фирмата да е използвана във връзка с идентични или сходни стоки или услуги.

Безспорно по делото се доказва, че процесната марка, с рег. №153885 В. СЪРВИСИЗ, словна с притежател "МУНДУС СЪРВИСИЗ" АД, е регистрирана на 01.08.2024 г. за следните услуги от класове 35, 36 и 37 на МКСУ:

- Клас 35: „управление на търговски сделки в сферата на недвижимите имоти; търговска администрация и административни дейности свързани с недвижими имоти“;
- Клас 36: „сделки с недвижимо имущество“;
- Клас 37: „строителство; инсталиране и ремонт на електроуреди; инсталиране и ремонт на климатични инсталации; инсталиране и ремонт на канцеларско оборудване;

монтиране на врати и прозорци; поправка на секретни брави; инсталиране и ремонт на асансьори; инсталиране и ремонт на противопожарни алармени системи; услуги свързани с ремонт на покриви; инсталиране и ремонт на хладилна техника; боядисване, вътрешно и външно [ремонтни услуги]; ремонтни зидаро-мазачески услуги; ремонт на мебели; ремонтни водопроводни услуги; ремонтни дърводелски услуги; почистване на сгради; поддръжка на сгради и съоръжения “. Срокът ѝ на закрила е до 14.02.2029 г.

Безспорно оспорващото дружество е с фирмено наименование „ВИКИ СЪРВИСИС“ ЕООД, като това му наименование е от вписване на промяната в Търговския регистър на 04.01.2019 г., която е по-ранна дата от датата на заявяване на процесния знак – 14.02.2019 г. От събраните пред административния орган доказателства безспорно се установява, че по-рано регистрираната фирма е била използвана в България във връзка с услуги, които са идентични и сходни на някои от услугите, за които е регистрирана процесната марка. Следователно, налице са втората и третата предпоставка за приложимост на разпоредбата на чл.12, ал.7, вр. чл.36, ал.3, т.1 ЗМГО и уважаване на искането за заличаване на марката.

Спорният по делото въпрос е дали е налице първата от кумулативно изискуемите предпоставки за това, а именно марката да се състои от или да съдържа фирмата на дружеството искател. Съдът намира, че доколкото марката, чието заличаване се иска, е „В. СЪРВИСИЗ“, то следва извод, че фирмата на искателя, която е „В. СЪРВИСИС“, не съвпада и не се съдържа в цялост в наименованието на регистрираната марка. Това е така, тъй като е налице разлика в последната буква в изписването на кирилица. В тази връзка следва да се посочи, че съгласно чл. 7, ал. 1 от Търговския закон (ТЗ) „фирма“ е наименованието, под което търговецът упражнява занаятието си и се подписва. Тя е и отличителният белег, който индивидуализира търговеца сред останалите стопански субекти. Правото върху фирма е субективно право на търговеца, което възниква от момента на неговата регистрация. То спада към категорията на абсолютните субективни права и може да се използва само от носителя на правото (чл. 11 ТЗ). В този смисъл използването на търговското име от друго лице като марка ще бъде в противоречие с по-ранно придобитото право върху фирма. Но търговското име е това, което е регистрирано и вписано в търговския регистър. Посоченото означава, че фирмата на търговеца се закриля във вида, в който е регистрирана. В подкрепа на посоченото е фактът, че е възможна регистрация на фирмено наименование, различаващо се несъществено от предходно регистрирана фирма. Без значение е фонетичния аспект на езика, доколкото „СЪРВИСИС“ и „СЪРВИСИЗ“ звучат по един и същи начин. От значение е само вписаното наименование в Търговския регистър. Предвид това констатираната разлика, макар и само в една буква, е достатъчна, за да се приеме, че не е налице този елемент от фактическия състав на разпоредбата на чл.12, ал.7 ЗМГО. Тази разпоредба изрично изисква марката да се състои от или да съдържа фирмата на друго лице в неговата цялост, а не само отделни негови елементи. Разликата дори само в една буква е основание да се приеме, че марката не следва да се заличава на посоченото основание.

Що се отнася до предходното фирмено наименование на дружеството „В. 2004“, доколкото към датата на заявяване на процесната марка търговецът не се е идентифицирал с това име, същото се явява непротивопоставимо на регистрираната марка.

Относно твърдението на оспорващия за наличието на вероятност за объркване на

релевантните потребители, изразяваща се във възможност за свързване на процесната марка с фирменото му наименование/наименования, съдът намира, че правилно ответникът е приел, че това обстоятелство попада извън приложното поле на посоченото от него основание за заличаване по чл.36, ал.3, т.1, вр. чл.12, ал.7 от ЗМГО, тъй като фактическият състав на сочената разпоредба не включва изследване на вероятност за объркване на потребителите. Както е посочил в мотивите си и ответникът, в това се изразява и една от спецификите на основанието по чл.12, ал.7 от ЗМГО, което изисква стриктно припокриване на фирменото наименование или пълното му включване в състава на марката, а не наличие на сходство между фирмата и знака, която да налага последваща преценка за възникването на вероятност за объркване.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира, че правилно и в съответствие с материалния закон Председателя на Патентно ведомство е приел, че не са налице всички елементи от фактическия състав на разпоредбата на чл.12, ал.7 ЗМГО, което го е мотивирало да остави без уважение искането за заличаване на процесната марка. Следователно подадената жалба се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение ще следва да се присъди на юридическото лице, в състава на което е органът, издал оспорения административен акт на основание чл.143, ал.4 АПК. Относим към чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата на заплащане на правната помощ в редакцията ѝ към датата на разглеждане на делото в открито съдебно заседание, неговият размер следва да бъде определен на 250.00 лв., равностойни на 127,82 евро.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд - София-град, II отделение, 52-и състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ВИКИ СЪРВИСИС“ ЕООД, [населено място] срещу Решение №РС-210-[1] от 01.12.2025 г. на Председателя на Патентно ведомство, с което на основание чл.76, ал.7, т.1 ЗМГО е оставено без уважение искането на дружеството за заличаване на регистрацията на марка с рег. №153885 В. СЪРВИСИЗ, словна с притежател "МУНДУС СЪРВИСИЗ" АД.

ОСЪЖДА „ВИКИ СЪРВИСИС“ ЕООД, [населено място] **ДА ЗАПЛАТИ** на Патентно ведомство деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 127,82 евро.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: